

Chương 224: Thảo Luận Với Hội Trưởng Hội Học Sinh Temple Rain Kali

(Số từ: 4274)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

17:43 PM 04/05/2023

Liana đã bị Công tước Grantz trách mắng vì yêu cầu đầu tư vào chúng tôi.

Harriet đã cãi nhau với cha cô.

Lần cuối cùng tôi nhìn thấy cô ấy tương tác với cha mình, cô ấy trông giống như một con cún nhõng nhẽo liên tục.

Đại công tước của Saint-Owan có lẽ đã nói điều gì đó như "Con gái yêu của ta, điều này thật vô nghĩa này là gì?" Phản ứng đó chỉ là tự nhiên.

Và sau đó có lẽ Harriet sẽ trả lời “Con không cần biết! Cung cấp cho con tiền! Đầu tư vào chúng con! Bọn con có thể làm được tất cả những thứ này!”

Tuy nhiên, có vẻ như Đại công tước Saint-Owan khá nghiêm khắc với những việc như thế. Tôi đã nghĩ rằng ông ta chỉ đơn giản là một thằng ngốc vì con gái mình, nhưng khi con gái ông ta bảo đưa cho cô ấy hàng chục tỷ đồng tiền vàng cho một

thứ gì đó kỳ lạ, ông ta đã nói rõ ràng với cô ấy rằng không thể nào có chuyện đó được.

Tôi hoàn toàn có thể hiểu được vị trí của những người không muốn đầu tư vào chúng tôi.

Ngay cả những thành viên mà tôi đã yêu cầu phát triển những món đồ đó cũng nghĩ rằng điều đó là không thể, nhưng thật may mắn là chúng đã không cảm thấy khó chịu khi được yêu cầu bỏ tiền túi của mình vào các dự án.

Dù sao đi nữa, bởi vì ngay cả những người thân trong gia đình cũng đã từ chối yêu cầu đầu tư của chúng tôi, nên khá rõ ràng điều gì sẽ xảy ra nếu chúng tôi yêu cầu một bên ngoài đầu tư vào mình. Cuối cùng, nó chỉ nhắc nhở tôi rằng thật tuyệt vời biết bao khi Temple thực sự cấp cho chúng tôi ngân sách 5.000 đồng tiền vàng.

Có vẻ như ông Epinhauser và ông Mustrang đã làm việc chăm chỉ ở những nơi mà chúng tôi không thể nhìn thấy.

Vào cuối ngày, tôi thực sự không thất vọng vì chúng tôi không kiếm được nhiều tiền hơn.

Mặc dù đây là một phương pháp độc đáo để tiếp cận người khác để đầu tư, nhưng nó cũng khá rủi ro.

—Công tước Grantz và Đại công tước Saint-Owan...

Nếu hai Gia tộc đó đồng ý đầu tư, họ sẽ nắm giữ một số cổ phần trong Moonshine và Power Cartridges. Lẽ ra chúng tôi phải chia sẻ những phát hiện của mình với họ để họ có thể tạo ra nhiều sản phẩm hơn và bán chúng theo cách họ thấy phù hợp.

Nói cách khác, ngay cả khi chúng tôi là người phát triển các mặt hàng, chúng không thực sự là của chúng tôi.

Chúng là những hàng hóa rất nguy hiểm sẽ gây ra sự gia tăng sức mạnh nhanh chóng trên khắp lục địa.

Chúng tôi không bao giờ được mất kiểm soát đối với những đồ vật đó.

Sự hợp tác của hai Gia tộc danh giá đó...

Bất kể nó có thể có lợi thế nào, việc lấy tiền của họ cũng nguy hiểm hơn.

Vì vậy, ngay cả khi chúng tôi không nhận được bất kỳ khoản đầu tư nào, thì cũng không sao, vì chúng tôi sẽ gặp rủi ro rất lớn nếu chúng tôi thực sự nhận được tiền.

Tuy nhiên, đúng là chúng tôi cần thêm tiền.

Nhiều tiền hơn chúng tôi có.

Ngoài thời gian học tập, mọi người còn chăm chỉ nghiên cứu.

Do đó, chúng tôi bắt đầu sắp xếp mọi thứ thành các mặt hàng đã mua và những mặt hàng vẫn cần mua.

Kết quả là, một sự kiện cần thiết đã diễn ra trong câu lạc bộ.

Louis Ankton, người thông minh nhất trong số chúng tôi, đã đảm nhận vị trí mới với tư cách là tổng thư ký của chúng tôi vì khối lượng công việc đơn giản là quá nhiều đối với một mình tôi, Hội trưởng.

Anh chàng đó giống như một máy tính của con người, vì vậy anh ta có thể xử lý các con số khá nhanh, và anh ta đã nhồi nhét rất nhiều kiến thức về Ma thuật vào não của mình.

Vai trò của Louis thực sự khá quan trọng.

Tôi không biết gì về Ma thuật, vì vậy tôi đã cho phép các thành viên sử dụng một số tiền ngân sách nếu họ cần thứ gì đó.

Tuy nhiên, Louis biết tại sao họ cần những thứ đó, và anh ấy cũng biết liệu họ có thực sự cần một số thứ đó hay không. Louis là một phiên bản không phải là pháp sư của Harriet—anh ấy có kiến thức về hầu hết các lĩnh vực ma thuật, vì vậy anh ấy có thể xác định mục đích đằng sau những yêu cầu của họ và xác minh xem chúng có hợp lệ hay không.

Khi Louis Ankton liệt kê tất cả các thiết bị, vật dụng cần thiết, lý do các thành viên yêu cầu và nói chuyện xong với từng thành viên, anh ấy sẽ mang danh sách đó cho tôi và tôi sẽ duyệt việc sử dụng ngân sách và yêu cầu Temple mua những vật dụng đó.

Tôi phụ trách đối ngoại, còn Louis phụ trách nội chính và chuyên môn.

Cuối cùng, điều đó là quá mức cần thiết bởi vì các thành viên đã tiêu tiền khá quyết liệt.

“Chúng ta không có đủ thông tin để tạo một thống kê thể hiện chi tiêu trung bình của mình, nhưng với tốc độ này, ngân sách sẽ cạn kiệt sau một tuần hoặc lâu hơn sau nhiệm vụ nhóm tiếp theo.”

"Là nó thực sự là xấu?"

"Vâng. Có rất nhiều vật liệu cần phải chuẩn bị, và mặc dù chúng ta không phải mua thêm nhiều thiết bị mới, nhưng vẫn có một số thứ cần. Chi tiêu sẽ ít hơn rất nhiều sau khi mọi thứ được mua, nhưng chúng sẽ không hoàn toàn dừng lại.”

“...Trời ạ.”

Không. Có thể nào các dấu hiệu của một cuộc khủng hoảng tài chính sắp xảy ra đã hiện rõ?

Ý tôi là, chúng tôi đã có 5 tỷ won?

KHÔNG? Khi nào nó biến thành 4,5 tỷ won?

Làm thế nào điều đó có ý nghĩa?

“Cậu là người bảo họ đừng lo lắng về tiền bạc và cứ mua những gì họ cần trước... Tôi có nên hạn chế chi tiêu của họ không?”

Louis nhìn vào mắt tôi khi anh ấy nói, nhưng tôi chỉ lắc đầu.

"KHÔNG. Hãy để họ mua nó nếu họ cần. Tôi đã khiến họ phát triển một số thứ lỗi bịch, vì vậy tôi không thể bảo họ tiết kiệm tiền được."

Louis dự đoán rằng ngân sách cần thiết đã vượt xa những gì chúng tôi có. Vẫn còn một số chỗ, nhưng nó sẽ sớm biến mất hoàn toàn.

“Tôi sẽ làm gì đó về chuyện này.”

Các con...

Cha sẽ kiếm cho các con một ít tiền!

Nếu không, cha sẽ làm cho ra một ít!

* * *

Sau khi chuẩn bị nhiều thứ và bận rộn với nhiều thứ khác ngoài việc tập luyện, cuối cùng tôi cũng có thể bỏ nạng. Tất nhiên, tôi vẫn không thể chạy bộ hay tập thể dục vất vả. Đó cũng là mệnh lệnh của giáo viên Yoga Master.

Có vẻ như, chỉ bằng cách được điều trị, tôi đã học được điều gì đó về [Tăng cường sức mạnh ma thuật], mặc dù tôi tất nhiên không cảm thấy có gì khác biệt.

Dù sao thì tôi cũng đang dần hồi phục.

Vấn đề của Orbis Class dường như đã kéo dài. Cuối cùng, đó cũng là rắc rối mà tôi đã gây ra, nhưng vì nó tiết lộ những điều phi lý bên trong của Orbis Class, tôi tự hỏi liệu họ có còn nói rằng những gì tôi đã gây ra là rắc rối hay không.

Bởi vì nếu họ không thể giải quyết những điều vô lý đó, có khả năng mọi thứ sẽ chỉ trở nên tồi tệ hơn.

Tôi cảm thấy hơi lo lắng.

Tuy nhiên, vấn đề về Orbis Class đã rời khỏi tay tôi.

Điều tôi cần tập trung tiếp theo là vấn đề của Hội Nghiên cứu Phép thuật.

—Tiền bạc...

Tôi không thể kiếm một số tiền thông qua [Tự đề xuất] sao?

Không có vấn đề gì, tiền sẽ đến theo cách của chúng tôi.

Tôi chắc chắn đã ước rằng một cái gì đó như thế sẽ hoạt động, nhưng không đời nào nó thực sự hoạt động được.

“Đây là một khoản tăng ngân sách lớn vô lý mà cậu đang yêu cầu...”

...Vậy nên tôi đến phòng hội học sinh.

Có hai người ở đó.

—Hội trưởng Hội học sinh của Temple, Rain Kali năm 5.

Và Phó Hội trưởng, Hermann von Rogarius năm tư.

Chà, mặc dù chắc chắn là có thể, nhưng vẫn khá thú vị khi Hội trưởng thực sự là một thường dân và phó Hội trưởng là một quý tộc. Phó Hội trưởng dường như là một quý tộc cao cấp và cao quý của Kernstadt, trong khi Rain Kali là một thường dân trực tiếp dưới sự kiểm soát của Đế chế.

Đó là tất cả những gì tôi nghe được từ Ceres.

Cô ấy không đi cùng tôi. Cô ấy nói rằng điều đó có thể được hiểu là Royal Class đang cố gắng gây áp lực lên họ nếu cô ấy đi cùng.

Ceres tự mình đi trước và nói nếu mọi chuyện không suôn sẻ thì mình cứ tự đi và nhờ họ suy nghĩ lại.

Hội trưởng, Rain Kali, là một người đẹp gây ấn tượng khá lạnh lùng.

Phó Hội trưởng, Hermann von Rogarius, cũng có vẻ lạnh lùng và điềm tĩnh tương tự.

Cả hai đều có khuôn mặt phù hợp với vị trí điều hành hội học sinh.

Và còn một điểm chung nữa giữa họ...

Cả hai đều có quầng thâm dày dưới mắt.

'Có hơn 100 sinh viên trong hội học sinh. Nó gần bằng với số lượng sinh viên mà Royal Class có.'

'Chỉ có thể có một lý do khiến họ có nhiều thành viên như vậy, phải không?'

'Họ chỉ có bấy nhiêu công việc thôi.'

'Đó là lý do tại sao công việc của Hội trưởng và phó Hội trưởng hội học sinh không cho phép họ chăm lo cho việc học của mình. Như vậy, chỉ là Hội trưởng và phó Hội trưởng hội học sinh trong cả năm sẽ thay thế toàn bộ chương trình giảng dạy của năm nhất.'

Hội học sinh chủ trì hơn 100.000 sinh viên Temple. Phó Hội trưởng và Hội trưởng đã không đến thăm các lớp học vì họ có quá nhiều việc phải làm cho hội học sinh. Chính xác thì họ không thể. Vì vậy, chỉ cần làm việc cho hội học sinh đã được coi là hoàn thành chương trình học.

Tuy nhiên, quãng thâm văn hình thành dưới mắt họ.

'Họ bận rộn hơn rất nhiều trong học kỳ hai, vì vậy cả hai người họ nên rất nhạy cảm vào lúc này.'

'Tại sao?'

'Vì lễ hội.'

Lễ hội trường... Lập kế hoạch và thực hiện nó là nhiệm vụ chính của hội học sinh trong học kỳ hai.

Vì vậy, rõ ràng là hai người họ sẽ thực sự bận rộn vào thời điểm đó.

Và tôi đã đến đó để đưa ra một yêu cầu khá vô lý là tăng mạnh ngân sách câu lạc bộ của chúng tôi cho hai người đó. Rain Kali liếc qua những tờ giấy tôi đưa với vẻ mặt khá kinh doanh.

“Tôi đã đọc tuyên bố của cậu. Thiếu quỹ nghiên cứu và phát triển. Tuy nhiên, vì ngân sách hiện tại của cậu không đủ mặc dù cậu đã nhận được khoảng 5.000 đồng vàng, phần lớn ngân sách hỗ trợ của câu lạc bộ Royal Class...”

“Đúng vậy.”

Cô ấy không chỉ bảo tôi biến đi vì cô ấy không bận tâm đến việc giải quyết nó.

“Tất nhiên, các câu lạc bộ của Royal Class cũng có thể nhận được sự hỗ trợ từ hội học sinh, nhưng đây là một vấn đề chưa từng có tiền lệ. Ban đầu, mỗi lớp đặc biệt phải giải quyết những vấn đề này bằng ngân sách nội bộ của họ.”

“Vậy cô từ chối à?”

“Tôi không nói rằng chúng tôi sẽ không làm điều đó chỉ vì chưa có tiền lệ. Nếu có lý do chính đáng thì không có lý do gì để không đồng ý tăng ngân sách.”

Họ có vẻ khá thích kinh doanh, nhưng thái độ và cách suy nghĩ của họ thực sự khá linh hoạt.

Tôi không thể không im lặng nhìn cô ấy.

Cái quái gì vậy?

"Hội trưởng, mũi của cô đang chảy máu."

"Ừm."

Đột nhiên, trong khi mang biểu cảm phù hợp với mặt nạ sắt, máu chảy ra từ mũi Rain Kali.

Phó Hội trưởng lấy ra chiếc khăn tay đưa cho cô như thể đã quá quen thuộc với tình huống này, cô dùng chiếc khăn tay để lau vết máu.

"Này, ừm. Cô có ổn không?"

"Nó xảy ra rất nhiều."

Tôi nghĩ nhiều như vậy, không ai trong số họ có vẻ ngạc nhiên.

Cái quái gì vậy.

Điều đó không có vẻ kỳ lạ và đáng buồn sao? Ý tôi là, không phải cô ấy thực sự đang ở trong tình trạng khá nguy hiểm sao?

* * *

Tất nhiên, Rain Kali tiếp tục nói trôi chảy trong khi bịt mũi bằng chiếc khăn tay, dường như không quan tâm đến điều đó.

"Số tiền yêu cầu là 15.000 đồng vàng. Không có câu lạc bộ nào khác đã nhận được ngân sách cao như vậy trước đây."

"Tôi biết rằng nghiên cứu Ma thuật cần một số tiền lớn. Tuy nhiên, ngay cả câu lạc bộ nghiên cứu ma

thuật lớn nhất ở Temple cũng chỉ nhận được ngân sách 5.000 đồng tiền vàng.”

“Cậu có thể nghĩ rằng nó chỉ lớn hơn một chút so với câu lạc bộ của Royal Class, nhưng câu lạc bộ của họ thực sự có 200 thành viên. Nó không nhỏ bằng câu lạc bộ của cậu.”

“Ngoài ra, câu lạc bộ đó đã đạt được kết quả xuất sắc trong nghiên cứu Ma thuật của họ, đó là lý do tại sao nó nhận được sự hỗ trợ đến mức như vậy. Họ đã không nhận được mức hỗ trợ đó ngay từ đầu.”

“Ngay cả khi các thành viên của cậu là một phần của Royal Class, câu lạc bộ chỉ có 6 thành viên. Nó chỉ là một câu lạc bộ mới được thành lập và chưa hoàn thành bất cứ điều gì.”

“Ý tôi là, không có gì cả. Không có kết quả. Không có thành tích.”

“Chúng tôi hoàn toàn không thể cung cấp hỗ trợ tài chính ở quy mô như vậy chỉ vì cậu là thành viên của một lớp học đặc biệt.”

“Một khoản ngân sách cỡ này chỉ được trao cho các viện nghiên cứu sau đại học chuyên ngành. Chúng là những 'phòng thí nghiệm' thậm chí không thể so sánh với một câu lạc bộ đơn thuần, được tổng quan bởi một giáo sư có năng lực Ma thuật đã được xác minh chính thức. Tất nhiên, nếu

cậu đáp ứng những điều kiện này, cậu thậm chí có thể nhận được hơn 15.000 đồng tiền vàng, nhưng cậu thì không.”

Điều đó đúng.

Cả hai người họ chỉ nói rằng điều đó là không thể. Cuối cùng, câu lạc bộ mới thành lập vẫn chưa hoàn thành được bất cứ điều gì và không thể nhận được số tiền tài trợ lớn như vậy chỉ vì chúng tôi có những kế hoạch lớn.

“Chúng tôi cần tiền cho nghiên cứu của mình, nhưng chúng tôi sẽ chỉ nhận được tiền nếu chúng tôi có thành tích tốt? Đó không phải là đặt xe trước ngựa sao? Để đạt được kết quả, chúng tôi cần kinh phí nghiên cứu.”

“Không phải là cậu không có quỹ nghiên cứu, mà là cậu nói thiếu. Tôi không thể hiểu được lý do tại sao cậu cần nhiều hơn nữa ngay cả sau khi nhận được một lượng hỗ trợ lớn như vậy.”

“Cô có nghĩ rằng chúng ta cần một ngân sách vượt xa mọi lẽ thường khi chúng ta lên kế hoạch phát triển những thứ vượt mọi hình thức lẽ thường không?”

Hội trưởng và phó Hội trưởng nhìn chăm chăm vào tôi sau khi tôi nói những lời đó.

Tôi cảm thấy như họ thực sự muốn tôi cho họ một lời giải thích.

“Temple là nơi nhận được sự hỗ trợ to lớn của Hoàng tộc và phát triển mạnh mẽ nhờ học phí mà sinh viên trả. Tuy nhiên, không có vốn vô hạn.”

“Tôi cho là vậy.”

“Chúng ta không thể chi tiền cho những thứ không có cơ sở. Có vẻ như các hạng mục cậu đang lên kế hoạch phát triển sẽ không thực sự được phát triển. Đó là một thực tế. Độ tin cậy về khả năng tạo ra những vật phẩm như vậy cũng rất thấp. Đây cũng là một sự thật.”

Rain Kali dường như không chỉ trích tôi.

Cô ấy là người đã bảo vệ Exodium, một câu lạc bộ dành cho những đứa trẻ mắc hội chứng Chunni, khá nhiều khi chúng bị nghi ngờ là tín đồ của Ma thần.

Tôi có thể dự đoán ở một mức độ nào đó rằng cô ấy là một người tốt với trái tim nhân hậu, nhưng điều đó không có nghĩa là cô ấy là một người tự cao tự đại.

“Mọi người dựa vào khả năng. Bởi vì không có cách nào để biết trước tương lai, chúng ta chỉ có thể đánh giá các vấn đề dựa trên xác suất của chúng. Cậu nhấn mạnh rằng mình sẽ tạo ra các mặt hàng có khả năng rất thấp được tạo ra với một nhóm có khả năng không rõ ràng mà cậu yêu

cầu ngân sách lớn. Hội học sinh đơn giản là không đủ khả năng chi tiền vào một nơi như vậy.”

“Tất nhiên, nếu cậu chỉ là một câu lạc bộ sở thích mà không thực sự có bất kỳ hoạt động câu lạc bộ nghiêm túc nào, chúng tôi có thể hỗ trợ cậu một phòng câu lạc bộ, chi trả chi phí ăn uống của các bạn và cung cấp cho các bạn những vật dụng cần thiết cho các hoạt động của mình.”

“Tuy nhiên, những câu lạc bộ như vậy thường có ngân sách nhỏ để bắt đầu. Với quy mô hỗ trợ đó, họ có thể làm bất cứ điều gì mình muốn.”

“Tuy nhiên, đối mặt với một trọng tâm lớn như nghiên cứu Ma thuật, ngân sách cần thiết phải rất, rất lớn.”

“Điều tôi muốn nói là tôi không thể cấp cho cậu một khoản ngân sách lớn như vậy mà không có bất kỳ căn cứ nào. Cậu hiểu không?”

Câu trả lời của cô ấy kết thúc rất dài, nhưng tôi đã mong đợi nhiều như vậy.

‘Chúng tôi không thể cung cấp cho các bạn bất cứ điều gì. Cậu không có gì để chứng minh khả năng của mình ngoài việc trở thành một phần của Royal Class.’

Nếu chúng tôi không có bất kỳ thành tích nào, chúng tôi sẽ không được cấp thêm quỹ nghiên

cứu. Tuy nhiên, chúng tôi cần kinh phí nghiên cứu để đạt được kết quả tốt.

“Vậy thì cô cần chúng tôi phải có thành tích, phải không? Chính xác là bằng chứng về khả năng của chúng tôi, phải không?”

“Chúng tôi sẽ xem xét yêu cầu của cậu sau đó.”

Nói cách khác, họ thậm chí sẽ không xem xét nó với cách mọi thứ đang diễn ra.

Tôi lấy một thứ gì đó ra khỏi túi và đặt nó lên bàn của Hội trưởng.

“...Cái này là cái gì?”

Đó là một chiếc vòng tay màu xanh.

“Đó là một chiếc vòng tay được yểm Ma thuật bảo vệ dùng một lần.”

Đó là lời khuyên cuối cùng của Ceres van Owen.

‘Ồ đúng rồi. Có vài điều cậu cần biết về Hội trưởng hội học sinh...’

‘Rain Kali học chuyên ngành ma thuật.’

—Vòng tay bảo hộ.

Ellen đã sử dụng của cô ấy, nhưng tôi vẫn còn của tôi.

“Về việc này là gì?”

“Nó được làm bởi một sinh viên năm nhất lớp tôi.”

Khuôn mặt của Rain Kali lộ ra vẻ hơi ngạc nhiên.

“Trong hai ngày.”

Những từ đó đủ để biến một chút ngọc nhiên thành kinh ngọc.

* * *

Rain Kali mở to mắt nhìn chiếc vòng tay bảo vệ trên bàn của mình.

"...Cậu nói họ làm một vật phẩm phù phép trong hai ngày? Năm nhất?"

"Đúng vậy."

Tôi không biết thành tích đó tuyệt vời như thế nào. Tuy nhiên, tôi có thể dự đoán ở một mức độ nào đó những thành viên từ hội học sinh sẽ nói gì.

Chúng tôi vẫn chưa đạt được bất cứ điều gì... Tôi chắc chắn 100% rằng họ sẽ nói về màn trình diễn của chúng tôi.

Vì vậy, tôi đã hỏi Harriet vài điều.

'Này, cậu có nhớ cái này không? Cái này đây.'

'Vâng? Ừm, tại sao?'

Trước khi đến hội học sinh, tôi đã hỏi Harriet về chiếc vòng tay bảo vệ.

'Một thứ như thế này có khó làm không?'

'Ồ? E-erm... Chà...'

Harriet vô cùng tự hào về kỹ năng của mình, nhưng cô ấy không phải là người thích khoe khoang, vì vậy khuôn mặt cô ấy dường như co rúm lại trước câu hỏi của tôi.

'Cậu đã làm chúng trong bao nhiêu ngày?'

'Hai ngày?'

'Thông thường sẽ mất bao lâu? Giả sử... những pháp sư năm nhất khác học cùng lớp với cậu, họ sẽ mất bao lâu?'

'Ồ, uhm...Cái đó... Urg...'

Harriet không thể nói một cách đàng hoàng, chỉ khẽ lăm bầm trong khi ngo nguậy ngón tay, quá xấu hổ để nói ra những điều này bằng chính miệng mình.

'À, chuyện này quan trọng lắm, nhanh nói cho tớ biết đi. Bây giờ cậu bị sao vậy?'

'T-thế sao...?'

'Bây giờ cậu sẽ nói chuyện đàng hoàng chứ? Các sinh viên lớp phổ thông khác sẽ mất bao lâu để làm một món đồ như thế này?'

'Đó cũng là...'

'Này!'

'Tại sao cậu lại tức giận, Đồ ngốc! Họ không thể! Được rồi chứ!'

Harriet hét lên trước sự thúc giục của tôi và giận dữ bỏ đi.

Dù sao...

Vòng đeo tay bảo vệ dùng một lần được sản xuất trong hai ngày.

Các bạn cùng lớp của cô ấy không chỉ không thể tạo ra thứ gì đó như thế trong khoảng thời gian đó, mà họ hoàn toàn không thể tạo ra nó.

Đó là lý do tại sao Rain Kali lại chết lặng như vậy.

“Chính xác thì họ đã làm hai cái. Đó là công việc hợp tác giữa hai sinh viên chuyên ngành ma thuật từ Class A: một người chuyên về [chế tạo ma thuật], người kia chỉ có kiến thức sơ cấp về lĩnh vực này.”

—Harriet và Adelia.

Trong khi cô ấy bị Harriet làm lu mờ khá nhiều, Adelia cũng là một thiên tài. Adelia phụ trách thiết kế cơ bản của những chiếc vòng tay trong khi Harriet phụ giúp.

Cả hai đều học chuyên ngành ma thuật, nhưng cả hai đều là sinh viên năm nhất và vẫn là những người mới bắt đầu trong lĩnh vực này.

Cả hai đều xoay xở để tạo ra thứ gì đó như vậy.

“Làm một thứ như thế... Trong hai ngày...”

Rain Kali thì thậm chí một cách trống rỗng.

“Hội trưởng. Chảy máu mũi kìa.”

“Hừm.”

Đó là khi mũi cô ấy lại bắt đầu chảy máu khi cô ấy nhìn chăm chăm một cách vô hồn. Cô lại lau mũi bằng khăn tay.

Không, cô gái đó... Không phải cô ấy cần nghỉ ngơi nghiêm túc sao? Tôi cảm thấy như cô ấy có thể chết nếu điều đó tiếp diễn.

“Cậu đã nói nó chỉ dùng một lần, nên tôi không thể kích hoạt nó để kiểm tra tác dụng của nó. Nhưng nếu nó như thế, tôi sẽ không thể đánh giá liệu lớp bảo vệ có thực sự hoạt động tốt hay không. Hai ngày là quá ngắn so với thời gian sản xuất.”

Những nghi ngờ của Hội trưởng về việc liệu ma thuật có hoạt động bình thường hay không là hợp lý.

“Cậu nói hai cái đã được làm?”

“Đúng vậy.”

“Vậy nghĩa là cậu đã dùng một cái.”

Tôi cười toe toét.

“Ở Darklands.”

Điều đó có nghĩa là chúng tôi đã xác minh được khả năng của họ.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading